

Beyaz Karanlıkta Bir Düş

– Toprak · 24 Ocak 2010

Buz gibi bir soğuk. İnsanlar sokak kırıntılarıyla besleniyor. Kar tanecikleri bazen sessizce yağıyor, bazense gördüğü başkalaşmış hayatları iğnelercesine tipiye dönüyor. Tüm bu sükunetin içinde bir erkek çocuğu var. Elinde orta ebatlarda bir naylon, karın zevkini çıkarmaya gidiyor. Savaş meydanında ilk oku düşmanına saplayacak askerin cesaretini görüyorum. Ardında kendisine göre daha ürkek, daha sakın iki erkek çocuğu onu takip ediyor. Ama şu da bir gerçek ki; çocuk cesaretini besbelli arkadaşlarından almış...

Ruhlarımız soğuk bir evrende nefes alıyor. Ama bu soğukluğun nedeni hava muhalefeti değil sahiplenme duygumuz. Bayrağımızı, ailemizi, kavgamızı, mutluluğumuzu, sevdamızı, pişmanlıklarımızı ve en acısı dostlukları sahiplenemiyoruz. Tamamen nötr bir hayatın temelleri üzerine binalar dikeyiyoruz. Bu binalar an geliyor, en basit darbelerde yerle bir oluyor. Güçlü kainatın, malzemedен çalınmış yapılarıdır. Tutulmayan yeminler, unutulmuş yarınlar ve amaçsızca harcanan dünler öfkemizin sebebi oluyor.

Soğuk kısa saçlarımı, eldivensiz ellerimi azarlıyor. Sanki o çocukların samimiyetini görünce duyularımı hissetmiyorum. Sınıfta aşık olduğu kıza dalıp giden ve öğretmeninin azarlarını bile işitmeyen bir ergenden farksızım. Acaba diyorum o an;

-“Bizde mi böyleydik?”

Geçim sıkıntısı, aile bağları, sevgili özlemi ve gelecek kaygısını hissetmez miydik? Bizim geçim sıkıntımız, mahalle bakkalının çikolata fiyatı kadardı. Annemin dizinden, babamın soğuk nefesinden hiç ayrılmazdım. Son sınıfta okuyan uzun boylu bir kız hayallerimi süslerdi. Tek gelecek kaygım vardı. Yıl sonu karneyle alacağım mavi bir bisiklet! Şimdi böyle mi olduk? Umarsızca harcadığımız senelerimizi şimdi pişmanlık sayar olduk.

Gittikleri uzun bayıra kadar çocukları takip ediyorum. Ele başı olan naylonu zemine yerleştirdikten sonra kendini buza bırakıyor. Diğerleri, onun bu dikkatsizliğinden korkuyor. Çocuk kendine hakim olamayınca naylonuyla beraber çukura yuvarlanıyor. Arkadaşları onu takiben koşa koşa çukura ilerliyor. Ama ne koşuş! Buzun üstünde koşarken görerseniz, olimpiyatlarda derece yapmayı kafalarına koyduklarını zannedersiniz. Bir tanesi hemen arkadaşına sarılıyor. Öbürü incinen ayağını ovmaya başlıyor. Çukurdan kör, topal çıkıyorlar. Bir yandan hüznü, diğer yandan mutluluğu paylaşıyorlar. Bu bina kolay afetlere yenik düşmez.

Soğuk bir pazar günü Balıkesir’de. Beyaz, kendini siyahi sözcüklerle telaffuz ettiriyor. Oraya belki gazete almak için, veyahut yarın ki sınav için fotokopi çektirmeye gittim. Ama gördüklerim bana bir gazete veya bir sınavdan öğrenebileceğimden fazlasını öğretti. Benim hikayemi sorarsanız; gelecek kaygısını yürekte

hissediyorum. Aileme eskiye göre daha sıkı bağlı olduğuma inanıyorum. Son sınıfta ki kızı sakın sormayın. Zaten biri bunu okuduğunda eminim baya açıklama yapacağım. Her ne olursa olsun değerlerinizi yadırgamadan sevmeyi öğrenin.

Bazen duymak istediğimiz çağrılarını duyarız ömrün kıyısında,
Beklemeden gelir ve acıtlar nasır tutan hislerimizi.

Ne olur gitme dost!

Kal yanımda sadeliđinle...

Yine eski zamanlarda ki gibi,

Küflü bir cikleti paylaştığımız zamanlarda ki gibi...

Gitme sende!

Kal yanımda.

toprak

Balıkesir

17:15